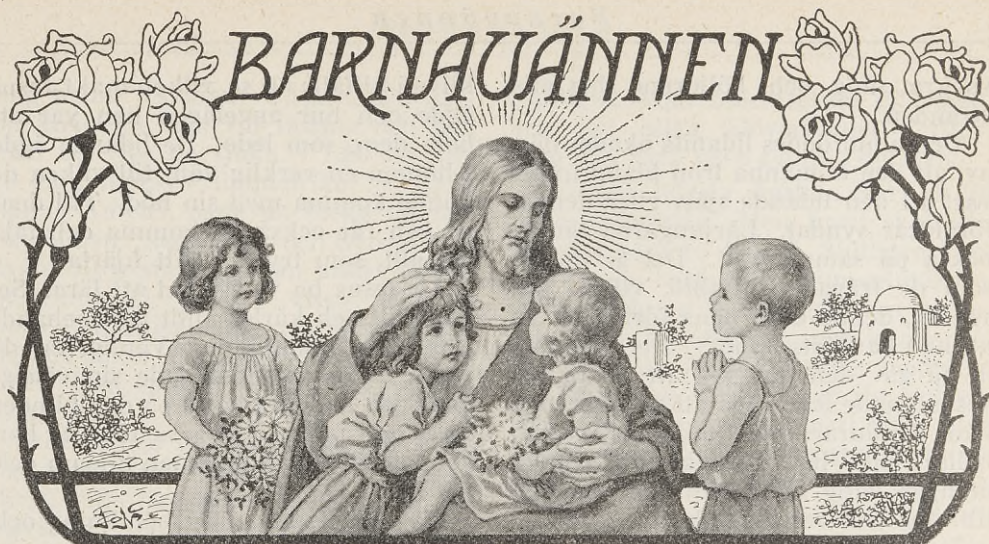

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 17

Den 28 April

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

46 årg.

1929

Jesus och den blindfödde.

Joh. 9: 1—12.

u har nog sett någon blind, som kom trevande vägen fram. O, vad du tyckte synd om honom, och kanske du grät av medlidande. Men tänkte du då på, vilken stor nåd det är att kunna se?

Många äro blinda från födelsen. Aldrig ha de fått blicka in i en moders kärleksfulla ögon och se hennes varma blick. Tänk, hur mycket de måste försaka. De ha aldrig skådat jordens härliga färging. De ha icke sett en grönskande gräsmatta, ett blommande fält, en härlig morgonrodnad och en praktfull solnedgång.

Vår text talar om en man som var blindfödd. Han var en av dessa, som fått pröva på livets besvärligheter. Han saknade icke blott ögonens ljus, utan han var också fattig. Detta gjorde hans tillvaro ännu bedrövligare. Av barmhärtiga människor hade han fått mottaga allmosor.

När du ser en lidande person, skall du tacka Gud, att du äger hälsa och krafter. Det är tusen och åter tusen barn, på vilka lidandet har tryckt sin prägel. Men du får vara frisk och kry. Ditt öga får skåda jordens härlighet, och himlavalvets lysande prakt. Du får lyssna till fåglarnas

vackra sång och böljornas slag mot stranden.

Den blindföddes lidande ökades därav, att den allmänna tron bland folket var, att den lidande själv eller dennes föräldrar syndat. Lärjungarna tänkte också på samma sätt. Det är därför som de frågade: "Rabbi, vilken har syndat, denne eller hans föräldrar, så att han har fötts blind?" Det svar som de få gav dem mycket att tänka på. Jesus kunde icke säga att mannen och hans föräldrar voro utan synd, och ej heller ville han förneka, att synden mången gång är den direkta orsaken till sjukdom och lidande.

Jesus vill också lära oss, att man kan bli sjuk, utan att någon särskild synd förorsakat sjukdomen. Vi ha ingen anledning att tro, att de som lida mycket äro större syndare än de som äro friska.

Den blindfödde i Jerusalem hade fötts blind på det att Guds verk skulle uppenbaras på honom. Folket skulle

bliva i tillfälle att se, vilken makt Jesus ägde och hur angelägen han var att bota dem, som led. De lidande ägde i honom en verklig vän, till vilken de kunde komma med sin nöd. Till denne vän får också du komma och tala om allt, som trycker ditt hjärta.

Av Jesus ha vi mycket att lära. Se, hur milt och kärleksfullt han behandlade den blindfödde. Vänligt talade Jesus till honom och lade sin välsignade och mäktiga hand på den blindes ögon och panna. Och så tillsade han honom att gå till dammen Siloam och två sig.

Mannen lydde Jesu befallning och gick till dammen. Där tvådde han sig, och till sin stora glädje fick han sin syn. Han kunde icke nog prisa Jesus, som botat honom. Ej heller var han förskräckt att bekänna Jesu namn.

Mannen hade också öppnat sitt hjärta för Herren, och det skola vi också göra, och då skola vi erfaras hans hjälp och frid.

A. Walder.

Den högra handen.

(Forts. fr. nr 16.)

Så gingo de båda pojkarna till sjukhuset, båda i djupa tankar. Ankomna dit mottogos de av Frans moder med tårar i ögonen. "Ni skola gå ensamma till honom", sade hon, "han vill icke hava det annorlunda. Blott Otto är därinne." Frans nickade åt dem, då de kommo. Ur det bleka, till hälften ombundna ansiktet blickade två onaturligt stora ögon. Å, så förändrad han blivit, allt det råa och ovänliga hade försvunnit. "Den käre Guden har klämt till ordentligt", sade Frans. "Men det måste ju bli så, jag skäms — förlåten mig — jag har talat och tänkt hånfullt om eder!"

"Å, Frans, om blott Frälsaren har

förlåtit dig, då är det andra icke värt att tala om", sade Gustav. Och Erik fattade den vita handen på sängtäcket och sade med darrande stämma: "Käre Frans, jag har glömt det för länge sedan. Gustav hjälpte mig att finna den käre Frälsaren, och då tänker jag icke mer på det, som förr varit."

"Jag har också bett Gud om förlåtelse", tillstod Frans, "och Otto", — han sökte med ögonen efter sin gamle kumpan — "Otto skall ställa allt till rätta, jag kan det icke mer. Hjälpen honom, och försöken att hålla av honom."

"Ja, ja, kära Frans, vi vilja ingen-

ting hellre", svarade Gustav, och därpå knäböjde han vid sängen och bad med och för de sjuka. "Låt oss alla en gång mötas i himmelriket", slutade han. "Amen", sade de bleka läpparna. "amen", sade Erik, och hördes icke även Ottos stämma från andra änden av rummet? Gustav visste icke så noga. Ännu en blick, och därpå gingo de alla sakta ut på täspetsarna. Frans hade slutit ögonen, ty han var mycket svag.

Stilla gingo de hem. Sent på kvällen kom Otto till Gustav. "Han är död" sade han dovt. "Och nu är jag stackare ensam kvar, och om det kan glädja dig, så kan jag tala om, att jag får behålla en styv tumme."

"Men Otto, säg inte så. Det gör mig mycket ledsen. Om det blott vore så, att du nu kunde förstå mig bättre". Otto nickade, men i hans ansikte förblev dock ett drag av trots.

Vid begravningen närvaro alla klas-sens lärjungar och lärare samt rektorn, och följande dag hölls tal av rektorn i högtidssalen, då Gustav åter fick beröm. Han höjde liksom frånvarande handen. "Icke jag, icke jag!" sade han förskräckt, men de andra ropade dock: "Leve Gustav!"

"Jag vill icke bliva stolt, och därför såg jag blott på den tomma armstumpen och sade; "Jag krympling, vad kan jag, blott Gud gör allt!" Så sade han hemma till modern.

"Ja, min pojke", sade hon rörd.

*

Några år hava gått. Erik har blivit starkare till hälsan och har nu tagit studenten. Otto förändrades långsamt.

Slutligen kom bibelkretsen till stånd, och det olika klöverbladet Gustav, Otto och Erik voro själen i det hela.

Gustavs högsta önskan var att få bliva missionär. Men huru skall det gå med bara en hand? Slutligen kom han till en berömd instrumentmakare, som gjorde en konstgjord arm åt honom, som han till och med kunde använda till att fasthålla saker med. Nu var han icke värre därän än många, som blivit skadade i kriget. Som barn kunde han icke få en konstgjord hand, emedan hans arm ännu icke vuxit ut.

"Nu är du som en verklig hjälte", sade Erik, som hyste den största beundran för sin vän.

"Jag, med min konstgjorda hand?" sade Gustav, "men Gud är med mig och Han är min högra hand."

Så kunde Gustav få sin högsta önskan uppfylld och resa till Afrika med evangelii glada budskap. Hans båda vänner i hemlandet fingo ofta brev, som de läste med stort intresse. I varje brev stod det: "Jag tror icke, att jag med två friska händer skulle kunna avlägga ett sådant vittnesbörd om Frälsaren, som jag nu kan." Vännerna skrevo: "Du är märkt av Gud och älskad av honom!" Och Gustav skrev även: "Och jag kan säga eder, att trots förlusten av min högra hand, Gud alltid har hjälpt och lett mig med sin högra hand, så att jag aldrig kan miss-taga mig på Honom, emedan Han är så trofast. Nu känna också många av mina älskade svarta honom. Den, som är mitt livs innehåll och lycka."

Från tyskan av *Folke W.*

Sjung!

*Sjung uti din barndoms vår,
snart den ljuva tid försvinner!
Sången, som från hjärtat går,
många andra hjärtan vinner.
Uti vårens sköna dag
sjung till Herrens välbehag!
Om din sång är värd att lära,
är ej konsten tung att bära.*

*Sjung din sång i livets vår,
hör, hur skogens fåglar sjunga!
Full konsert i varje snår,
glädjesång på varje tunga!
Sjung ock du liksom en sparv,
ty du har ett medfött arv
uti sångens sköna gåva;
därmed bör du Herren lova.*

Sjung.

*Sjung uti din ungdoms vår,
låt din harpas strängar klinga!
Sången läker hjärtesår
och kan frid åt själen bringa.
Hösten kommer, tung och grå,
ingen sång man hörer då.
Skynda dig att sången lära,
sjung om Herrens nåd och ära!*

Då Bengt och Erik reste från Kongo.

(Forts. fr. n:r 16.)

Åter var det midnatt, innan vi fingo komma i säng, men hu — så kallt det var! Bäddarna kändes våta av fukt, i England eldas ej ofta i sovrum. Och vi, som kommo från det heta Kongo fröso gruvligt. Gossarna

voro ej belättna. Än gräto de alla på en gång, och om någon tystnade och somnade, så väcktes han snart igen av de andras gråt. Tant B. var mycket klen. Eriks mamma blev hastigt sjuk. Vi skulle ha bud till Eriks pap-

pa. Men var fanns han manne? Bengts mamma måste ut att söka honom. Först knackades på en dörr, så på en annan, men där fanns han ej. Det gick ej att söka längre i mörkret och i ett okänt hus. Hon måste vända tillbaka. Kommen i trappan utanför sovrummet hördes ett buller därifrån. Något föll tungt i golvet. Så hördes Bengt gråta. Inkommen i rummet och sedan gasen tänts, får Bengts mamma se sin gosse ligga på golvet. Då hon lyfter upp honom flyter blod från näsa och mun. Bengt hade vaknat, och då han ej fann mamma i sängen, sökte han efter henne och kom så nära kanten och föll i golvet. Sängen var mycket hög, och strax intill var ett skarpt hörn av muren. Tänk, om han slagit huvudet däri! Men barnens ängel, som Gud alltid sänder för att skydda de små, hade även nu bevarat lille Bengt. Slaget, han fått, var ej så farligt, och såren läktes snart.

Så var ej annat att göra än att tåligt bida morgonen, och med glädje hälsades den första ljusstrimman. Vår första natt i London hör till de minnen av resan, som sent glömmes av oss mammor.

I London måste vi vänta flera dagar, innan vi kunde komma över Nordsjön. Även här gjorde sig malarian påmind, dock blevo vi alla så pass krya, att vi kunde resa till Newcastle, som beräknat var.

Till våra vänner och reskamrater Barkman sade vi farväl i London. De stannade där för att invänta båtlägenhet till Amerika. I Newcastle stego vi ombord på en norsk ångare, som förde oss till Bergen. Nordsjön, som ofta brukar vara stormig, låg denna gång så lugn och stilla. Men inne i hytterna var det ej lugnt, både Bengts och Eriks mammor lågo i feber. Men även

nu hjälpte Gud, så att när båten anlöpte Bergen, voro vi alla på benen igen.

Då vi kommo i land, hade tåget från Bergen till Oslo gått för en timme sedan. Alltså måste vi vänta två dagar på nästa direkta tåg. Men redan första natten sjuknade Bengts mamma i feber, som denna gång blev mycket hög. Att resa, som tänkt var, blev nu omöjligt för henne och Bengt. En svensk tant, som varit med hela resan från Kongo, lovade stanna kvar hos oss, så att Erik och hans föräldrar kunde fortsätta. Så skildes de små gossarna från varandra i Bergen. Om ett par dagar var Erik hos sin mormor och morfar i Värmland.

Att Gud förmår hjälpa uti allt fingo vi även erfara i Bergen, ty efter ett par dagar var Bengts mamma så pass återställd, att resan kunde fortsättas. Efter femton timmars resa med tåg voro vi i Oslo. Här mötte oss en tant från Göteborg. Utan hennes hjälp hade det blivit svårt för oss att få rum i Oslo, men nu gick det bra. Ännu en dags tågresa, och vi voro i Göteborg. Nu återstod endast en timmas resa, så var även Bengt hos mormor och morfar.

Tio år ha förflutit, sedan Bengt och Erik reste från den ena världsdelen till den andra. Ingen av dem ha några minnen från den resan, men deras mammor ha så många fler. Gossarnas föräldrar ha gjort resan över haven flera gånger, sedan dess, och även nu äro de i Kongo, under det gossarna med sina syskon få bo på Missionärsbarnens hem på Lidingön.

En varm hälsning till alla Barnavännens läsare från

Bengts Mamma.

S. M. F. Matadi den 1 jan. 1929.

Salt.

Salt är utan tvivel vår förnämsta krydda. Det hör till vårt dagliga bröd. Hur skulle maten smaka det förutan? Ha ni tänkt på, i hur stor utsträckning salt användes? Det sätter inte bara smak på maten, utan det skyddar den ock för förruttelse.

annat djur, så måste man äta upp det i en hast om inte saltet funnes och skyddade det från att fördärvas.

Saltet har så goda egenskaper, att Herren Jesus sade till sina lärjungar: "I ären jordens salt."

På många platser i Europa får man salt ur bergen, men i Italien m. fl. stäl-

Det är inte snö — det är salt.

Om ni ha skördat en mängd skärbönor i trädgården eller plockat svamp i skogen och mamma vill gömma en del därav till vintern, så behöver hon blott lägga bönorna eller svampen i en krukva varvtals med salt och det håller sig hela vintern.

Och när man slaktar en gris eller ett

len tar man det ur havsvattnet. Vattnet pumpas i stora bassänger och när vattnet avdunstat i solen blir saltet kvar. Sedan saltet renats, utskeppas det åt olika håll.

På bilden se vi hur arbetare på Sardinien hålla på att lasta salt från ett helt litet berg av den outhärliga varan.

Wikingstads söndagsskola.

Wikingstad är beläget i mellersta Östergötland, något söder ut. Här finns inom S. M. F. en skara på cirka 25 glada och villiga barn, som samlas till söndagsskola. Vi vilja nu, lärare och barn, för första gången göra en resa med Barnavännen omkring i Sveriges sköna bygder.

Vi sända en kär hälsning till alla

kära barn: Tröttna ej på att gå i söndagsskolan. Och till lärarna: Kära vänner, låt oss använda det bästa utsädet, Guds ord, på den bästa åkerten, de små barnahjärtana.

”Skall det bli några stjärnor i kronan jag får,

När jag avlagt min jordiska skrud?”
Fridshälsningar från barn och lärare genom
G. R—n. E. S—n.

Söndagsskoltexter.

Söndagen der 5 maj.

SMABARNSAVDELNINGEN.

Vittnesbörd för grannarna. Joh. 4:25—30, 39—42.

Minnesvers: Och vi förkunna för eder det glada budskapet, att det löfte som gavs åt våra fäder, det har Gud låtit gå i fullbordan för oss, deras barn, därigenom att han har låtit Jesus uppstå. Apg. 13:32.

MELLANAVDELNINGEN.

Jesus — den gode herden. Joh. 10:11—16.

Minnesvers: Och jag giver dem evigt liv och de skola aldrig någonsin förgås och ingen skall rycka dem ur min hand. Joh. 10:28.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Rättfärdighetens rike. Mika 4:1—7.

Minnesvers: Ingenstädes på mitt heliga berg skall man då göra vad ont och fördärligt är, ty landet skall vara fullt av Herrens kunskap, likasom havsdjupet är fyllt av vatten. Jes. 11:9.

Främlingar. Sör våra minsta.

Marabou och pelikan
stå och språka hela da'n,
lustigt par det är att skåda,
afrikaner äro båda.

Pelikan och marabou
kunna inte trivas, o,
bakom galler, inom stängsel,
nej, de längta ur sitt fängsel.

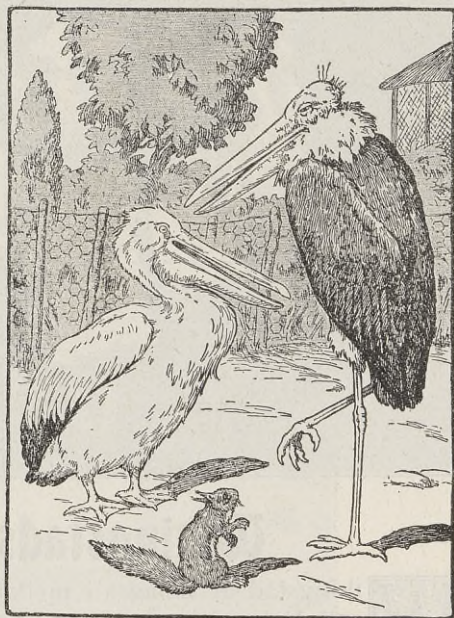
Längta till sitt eget land,
att få gå på brännhet strand
och i solvarmt vatten leta
efter grodor, stora, feta.

"Här är kallt", sa' marabou.
"Jag är glad, det må du tro,
åt min vita, varma krage,
men jag fryser om min mage.

Och så barnen här se ut!
De klätt på sig klut vid klut,
man ser ingenting av kroppen,
nästan bara huvudknoppen."

"Ja, man är vid annat van",
sa' bedrövad pelikan.
"Det var rart med svarta ungar,
som sprang vilt i cederdungar.

"Stackars ni", sa' ekorrfar,
och förnöjd ett skutt han tar,
"stackars ni, och stackars alla,
som sig främlingar få kalla!"

Aldrig hörde jag de sa',
att vi inte voro bra,
här de säga, vi är fula,
att de inte skäms en smula!

När jag hör på deras skratt,
blir jag uti benen matt,
önskar att på hundramila
väg jag kunde hemåt ila."

ELLA.